

“মৰমৰ সন্তানসকল- তোমালোকে এই পুৰণি সৃষ্টি, পুৰণি শৰীৰৰ পৰা জীৱন্তে মৃত হৈ ঘৰলৈ যাব লাগে, সেইকাৰণে দেহ-অভিমান এৰি দেহী-অভিমानी (আত্মা-অভিমानी) হোৱা”

প্ৰশ্ন: ভাল ভাল পুৰুষাৰ্থী সন্তানসকলৰ লক্ষ্যণ কেনেকুৱা হ’ব?

উত্তৰ: যিসকল ভাল পুৰুষাৰ্থী তেওঁলোকে ৰাতিপুৱা (অমৃতবেলা) উঠি আত্মা-অভিমानी হৈ থকাৰ অভ্যাস কৰিব। তেওঁলোকে এজন পিতাক স্মৰণ কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব। তেওঁলোকৰ লক্ষ্য থাকিব যাতে অন্য কোনো দেহধাৰী স্মৃতিলৈ নাহে, নিৰন্তৰ পিতা আৰু ৪৪ৰ চক্ৰ স্মৃতিত থাকিব। এইটোও অহৌ সৌভাগ্য বুলি কোৱা হ’ব।

ওঁম শান্তি। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল জীৱন্তে মৃত হৈ আছে। কেনেকৈ মৰিছা? দেহ-অভিমান এৰি দিলা বাকী থাকিল আত্মা। শৰীৰতো শেষ হৈ যায়। আত্মা নমৰে। পিতাই কয় জীৱন্ত নিজক আত্মা বুলি বুজা আৰু পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সৈতে যোগ লগালে আত্মা পবিত্ৰ হৈ যাব। যেতিয়ালৈকে আত্মা সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ নহয় তেতিয়ালৈকে পবিত্ৰ শৰীৰ পাব নোৱাৰে। আত্মা পবিত্ৰ হৈ গ’লে এই পুৰণা শৰীৰ নিজেই এৰাই যাব যেনেকৈ সাপৰ মোট নিজেই এৰাই যায়, তালৈ মমত্ব নাথাকে, সাপে (সিহঁতে) জানে যে আমি নতুন শৰীৰ পাইছোঁ, পুৰণা এৰাই গৈছে। প্ৰত্যেকৰে নিজৰ নিজৰ বুদ্ধি আছে নহয়জানো। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা আমি জীৱন্তে এই পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা, পুৰণি শৰীৰৰ পৰা মৰি গৈছোঁ আকৌ তোমালোক আত্মাসকলে শৰীৰ এৰি ক’লে যাবা? নিজৰ ঘৰলৈ। সৰ্ব প্ৰথমে এইটো নিশ্চয় হ’ব লাগে যে- আমি আত্মা, শৰীৰ নহয়। আত্মাই কয়- বাবা, মই আপোনাৰ হৈ গ’লো, জীৱন্তে মৰি গ’লোঁ। এতিয়া আত্মাই আঙুটা পাইছে যে মই পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাব। এই স্মৰণৰ অভ্যাস পক্ষা হ’ব লাগে। আত্মাই কয়- বাবা আপুনি আহিছে যেতিয়া আমি আপোনাৰেই হ’ম। আত্মা মেল (পুৰুষ), ফিমেল (স্ত্ৰী) নহয়। সদায় কোৱা হয় আমি ভাই-ভাই, আমি ভনী বুলি নকয়, সকলো সন্তান (বচ্ছ)। সকলো সন্তানেই উত্তৰাধিকাৰ পায়। যদি নিজকে কণ্যা (বচ্ছ) বুলি কয় তেনেহ’লে উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পাব? আত্মাসকল সকলো ভাই-ভাই। পিতাই সকলোকে কয়- আত্মিক সন্তানসকল মোক স্মৰণ কৰা। আত্মা কিমান সূক্ষ্ম (সৰু)। এইটো বহুত গুঢ় বুজিব লগীয়া কথা। সন্তানসকলৰ স্মৃতি একৰস নাথাকে। সন্ধ্যাসীয়ে দৃষ্টান্ত দিয়ে- মই ম’হ, মই ম’হ --- এনেকৈ কৈ থাকিলে ম’হেই হৈ যায়। এতিয়া বাস্তবিকতে ম’হ কোনো নহয়। পিতাইতো কয় নিজকে আত্মা বুলি ভাব। এই আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ জ্ঞানতো কাৰো নাই সেইকাৰণে এইবোৰ কথা কৈ থাকে। এতিয়া তোমালোক দেহী-অভিমानी হ’ব লাগে, মই আত্মা, এই পুৰণা শৰীৰ এৰি আমি গৈ নতুন ল’ব লাগে। মনুষ্যই মুখেৰে কয় যে আত্মা তৰা হয়। ক্ৰকুটিৰ মাজত থাকে আকৌ কৈ দিয়ে বুঢ়া আঙুলিটোৰ নিচিনা। এতিয়া তৰা ক’ত, বুঢ়া আঙুলি ক’ত। ইফালে আকৌ গৈ মাটিৰ শালিগ্ৰাম বনায়, ইমান ডাঙৰ আত্মাতো হ’ব নোৱাৰে। মনুষ্য দেহ-অভিমानी যে সেইকাৰণে কৰি তোলেও ডাঙৰকৈ। এইটো বৰ সূক্ষ্ম গুঢ় কথা। ভক্তিও মানুহে একান্তত, কোঠাত বহি কৰে। তোমালোকেতো গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি, কাম ধাণ্ডা কৰিও বুদ্ধিত এইটো পক্ষা থাকিব লাগে যে মই আত্মা। পিতাই কয়- মই তোমালোকৰ পিতাও ইমানেই সৰু বিন্দু। এনেকুৱা নহয় যে মই ডাঙৰ। মোৰ সকলো জ্ঞান আছে। আত্মা আৰু পৰমাত্মা দুয়ো একেই, মাত্ৰ তেওঁক সুপ্ৰীম বুলি কোৱা হয়। এইটো নাটকৰ পৰিকল্পনাত স্থিত আছে। পিতাই কয়- মই অমৰ। মই অমৰ নহ’লে তোমালোকক পবিত্ৰ কেনেকৈ বনাম। তোমালোকক মিঠে বচ্ছ (মৰমৰ সন্তানসকল) কেনেকৈ ক’ম। আত্মায়েই সকলো কৰে। পিতা আহি দেহী-অভিমानी কৰি তোলে, এইটোৱেই কষ্টকৰ। পিতাই কয়-মোক স্মৰণ কৰা, আৰু কাকো স্মৰণ নকৰিবা। সংসাৰত যোগীতো বহুত আছে। কণ্যাৰ বিয়াৰ বন্ধবস্ত হ’লে তেতিয়া আকৌ পতিৰ সৈতে যোগ লাগি নাজায় জানো। আগতে নাথাকে। পতিক দেখাৰ পৰা তেওঁৰ স্মৃতিত থাকে। এতিয়া পিতাই কৈছে- মামেকম যাদ কৰ’ (এক মাত্ৰ মোকেই স্মৰণ কৰা)। এইটো বহুত ভালকৈ অভ্যাস কৰিব লাগে। যি সকল ভাল-ভাল পুৰুষাৰ্থী সন্তান আছে তেওঁলোকে পুৱাই পুৱাই উঠি লৈ দেহী-অভিমानी থকাৰ অভ্যাস কৰিব। ভক্তিও পুৱাই নকৰে জানো। নিজৰ নিজৰ ইষ্টদেৱক স্মৰণ কৰে। হনুমানকো পূজা কৰে কিন্তু একো নাজানে। পিতা আহি বুজাইছে- তোমালোকৰ বুদ্ধি বান্দৰৰ নিচিনা হৈ গ’ল। এতিয়া আকৌ তোমালোক দেৱতা হৈ আছে। এতিয়া এইখন হ’ল পতিত তমোপ্ৰধান সৃষ্টি। এতিয়া তোমালোক আহিছা বেহদৰ পিতাৰ ওচৰলৈ। মইতো পুনৰ জন্মত নাহো। এই শৰীৰ এইজন দাদাৰহে। মোৰ কোনো শৰীৰৰ নাম নাই। মোৰ নামেই হ’ল কল্যাণকাৰী শিৱ। তোমালোক সন্তানসকলে জানা কল্যাণকাৰী শিৱবাবা আহি নৰক খনক স্বৰ্গ কৰি তোলে। কিমানৰ কল্যাণ কৰে। নৰকৰ একেবাৰে বিনাশ কৰি দিয়ে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা এতিয়া

স্থাপনা হৈ আছে। এইয়া হ'ল প্রজাপিতা ব্রহ্মাৰ মূখ বংশৱলী। চলা-ফুৰা কৰোতে এজনে আনজনক সাৱধান কৰিব লাগে- মন্থনাভৱ। পিতাই কৈছে- মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। পতিত পাৱনতো পিতা নহয়জানো। তেওঁলোকে ভুলতে ভগৱানুবাচৰ সলনি কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ লিখি দিছে। ভগৱানতো নিৰাকাৰ, তেওঁক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কয়। তেওঁৰ নাম হ'ল শিৱ। শিৱৰ পূজাও বহুত হয়। শিৱ কাশী, শিৱ কাশী কৈয়ে থাকে। ভক্তিমাৰ্গত অনেক প্ৰকাৰৰ নাম ৰাখি দিছে। উপাৰ্জনৰ কাৰণে অনেক মন্দিৰ কৰি তোলেছে। আচল নাম হ'ল শিৱ। আকৌ সোমনাথ বুলি কয়, সোমনাথ, সোমৰস পাণ কৰোৱাই, জ্ঞানধন দিয়ে। আকৌ যেতিয়া পূজাৰী হয় তেতিয়া কিমান খৰচ কৰে তেওঁৰ মন্দিৰ বনাওঁতে কাৰণ সোমৰস দিছিল নহয়জানো, সোমনাথৰ সৈতে সোমনাথনীও থাকিব। যথা ৰজা-ৰাণী তথা প্ৰজা সকলো সোমনাথ সোমনাথনী। তোমালোকে সোণৰ সৃষ্টি লৈ যোৱা। তাত সোণৰ ইটা থাকে। নহ'লে বেৰ আদি কিহেৰে বনাব! বহুত সোণ থাকে সেইকাৰণে তাক সোণৰ সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। এইয়া হ'ল লোহা, পাথৰৰ সৃষ্টি, স্বৰ্গৰ নাম শুনিলেই মুখত পানী আহি যায়। বিষ্ণুৰ দুই ৰূপ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বেলেগ বেলেগ হ'ব নহয়জানো। তোমালোক বিষ্ণুপুৰীৰ মালিক হোৱা। এতিয়া তোমালোক ৰাৱণ পুৰীত আছে। সেয়ে এতিয়া পিতাই কৈছে মাত্ৰ নিজক আত্মা বুজি মই পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাও পৰমধামত থাকে, তোমালোক আত্মাসকলো পৰমধামত থাকা। পিতাই কৈছে তোমালোকক কোনো কষ্ট নিদিওঁ। বহুত সহজ। বাকী এই ৰাৱণ শত্ৰু তোমালোকৰ সন্মুখত ঠিয় হৈ আছে। ইয়েই বিধিনি দিয়ে। জ্ঞানত বিধিনি নপৰে, বিধিনি পৰে যোগত। বাৰে বাৰে মায়াই স্মৃতি পাহৰাই দিয়ে। দেহ-অভিমানত আনি দিয়ে। পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ নিদিয়ে, এই যুদ্ধ চলি থাকে। পিতাই কয় তোমালোক কৰ্মযোগীতো হোৱাই। ঠিক আছে দিনত স্মৰণ কৰিব নোৱাৰা যদি ৰাতি স্মৰণ কৰা। ৰাতিৰ অভ্যাস দিনতো কামত আহিব।

নিৰন্তৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে- যি পিতাই আমাক বিশ্বৰ মালিক বনায়, আমি তেওঁক স্মৰণ কৰোনে! পিতাৰ স্মৰণ আৰু ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ স্মৃতিত থাকে তেতিয়া অহৌ সৌভাগ্য। আনকো শুনাৰ লাগে- ভাইসকল আৰু ভনীসকল, এতিয়া কলিযুগ শেষ হৈ সত্যযুগ আহি আছে। পিতা আহিছে, সত্যযুগৰ কাৰণে ৰাজযোগ শিকাই আছে। কলিযুগৰ পাচত সত্যযুগ আহিব। এজন পিতাৰ বাহিৰে আৰু কাকো স্মৰণ কৰিব নালাগে। যি সকল বাণপ্ৰস্থী তেওঁলোকে গৈ সন্ন্যাসী সকলৰ সংগ লয়। বাণপ্ৰস্থ, তাত বানীৰ কাম নাই। আত্মা শান্ত হৈ থাকে। লীন হৈ যাব নোৱাৰে। ড্ৰামাৰ পৰা কোনো অভিনেতা ওলাই যাব নোৱাৰে। এইটোও পিতাই বুজাইছে- এজন পিতাৰ বাহিৰে আৰু কাকো স্মৰণ কৰিব নালাগে। দেখিলেও স্মৰণ নকৰিবা। এই পুৰণি সৃষ্টিতো বিনাশ হৈ যাব, কৰৰস্থান নহয় জানো। মৃতকক কেতিয়াবা স্মৰণ কৰে জানো! পিতাই কৈছে এই সকলোবোৰ মৰি পৰি আছে। মই আহিছো, পতিতক পাৱন কৰি তোলে লৈ যাওঁ। ইয়াত এই সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব। আজিকালি বোমা আদি যি বিলাক কৰি তোলেছে, বহুত শক্তিশালীকৈ কৰি তোলে আছে। কয় ইয়াতে বহি যাৰ ওপৰত মাৰিম তাতেই পৰিবগৈ। এইটো নিশ্চিত আছে, আকৌ বিনাশ হ'বই। ভগৱান আহিছে- নতুন সৃষ্টিৰ কাৰণে ৰাজযোগ শিকাই আছে। এইয়া মহাভাৰতৰ যুদ্ধ, যি শাস্ত্ৰত বৰ্ণনা আছে। যথার্থতে ভগৱান আহিছে- স্থাপনা আৰু বিনাশ কৰিবলৈ। চিত্ৰতো স্পষ্ট আছে। তোমালোকে সাক্ষাৎকাৰ কৰিছা- আমি এনেকুৱা হ'মগৈ। ইয়াৰ এই পঢ়া শেষ হৈ যাব। তাততো বেৰিষ্টাৰ ডাক্টৰ আদিৰ দৰকাৰ নাই। তোমালোকেতো ইয়াৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ যোৱা। সকলো ক'লাও ইয়াৰ পৰাই লৈ যাব। ঘৰ সজাত পাকৈত হ'লে তেতিয়া তাত বনাবগৈ। বজাৰ আদি নাথাকিব জানো। কাম চলিব নহয়। ইয়াতেই শিকা কলা-কৌশল লৈ যাব। বিজ্ঞানৰ পৰাও ভাল ক'লা শিকে। এই সকলোবোৰ তাত কামত আহিব। প্ৰজা হ'বগৈ। তোমালোক সন্তানসকলতো প্ৰজা হ'বগৈ নালাগে। তোমালোক আহিছাই বাবা-মাম্মাৰ আসনধাৰী হ'বলৈ। পিতাই যি শ্ৰীমত দিছে, সেইমতে চলিব লাগে। সৰ্বোত্তম শ্ৰীমততো এটাই দিয়ে যে মোক স্মৰণ কৰা। কাৰোবাৰ ভাগ্য সহজেই মুকলি হয়। কিবা কাৰণে নিমিত্ত হৈ পৰে। কুমাৰীসকলক বাবাই কয় বিয়া হ'লেতো সৰ্বনাশ হৈ যাব। এইটো খালত নপৰিবা। কি তোমালোকে পিতাৰ কথা নামানিবা নেকি! স্বৰ্গৰ মহাৰাণী নোহোৱা নেকি! নিজৰ ভিতৰত ব্ৰত লব লাগে যে আমি সেই সংসাৰলৈ কেতিয়াও নাযাওঁ। সেই সংসাৰক স্মৰণো নকৰো। শ্মশানক কেতিয়াবা স্মৰণ কৰেনেকি! ইয়াততো তোমালোকে কোৱা কেতিয়া শৰীৰ এৰো যে আমি আমাৰ স্বৰ্গলৈ যাওঁ। এতিয়া ৪৪ জন্ম পূৰা হ'ল, এতিয়া আমি নিজৰ ঘৰলৈ যাওঁ। আনকো শুনাৰ লাগে। এইটোও বুজা- বাবাৰ বাহিৰে সত্যযুগৰ ৰাজ্যভাগ্য কোনেও দিব নোৱাৰে।

এই ৰথৰো কৰ্মভাগ আছে নহয়নে। বাপদাদাৰো পৰম্পৰে কেতিয়াবা বৃহ-ৰিহান (বাৰ্তালাপ) চ'লে- এই বাবাই কয় আশীৰ্বাদ কৰা। কাহৰ কাৰণে কিবা ঔষধ দিয়া নহলে ছু-মন্ত্ৰ কৰি উৰাই দিয়া। কয়-নহয়, এইটো ভোগীবই লাগিব। এই তোমাৰ ৰথ লৈছো, তাৰ বাবেতো দিওঁয়েই, বাকী এইয়াতো তোমাৰ হিচাপ-নিকাচ। শেষলৈকে কিবা নহয় কিবা হৈয়েই থাকিব। তোমাক আশীৰ্বাদ কৰিলে সকলোকে কৰিব লাগিব। আজি এই কণ্যা ইয়াত বহি আছে, কালিলৈ ৰেল দুৰ্ঘতনাত মৃত্যু হ'লে, বাবাই ক'ব ড্ৰামা। এনেকৈতো ক'ব নোৱাৰিব যে বাবাই আগতে কিয় নক'লে। এনেকুৱা নিয়ম নাই। মইতো

আহোঁ পতিতৰ পৰা পাবলৈ বনাবলৈ। এইয়া ক'বলৈ অহা নাই। এই হিচাপ-নিকাচতো তোমালোকে নিজেই নিষ্পত্তি কৰিব লাগিব। ইয়াত আশীৰ্বাদৰ কথা নাই। ইয়াৰ কাৰণে সন্ধ্যাসীৰ ওচৰলৈ যোৱা। বাবাইতো এটাই কথা কয়। মোক এইকাৰণেই আহ্বান কৰিছিল যে আহি আমাক নৰকৰ পৰা স্বৰ্গলৈ লৈ যোৱা। গীতও আছে-পতিত-পাবলৈ সীতাৰাম। কিন্তু অৰ্থ ওলোটাই উলিয়ালে। আকৌ বহি ৰামৰ মহিমা কৰে- ৰঘুপতি ৰাঘৱ ৰাজা ৰাম...। পিতাই কয় এই ভক্তিমাৰ্গত তোমালোকে কিমান পইচা বৰবাদ কৰিলা। এটা গীতো আছে নহয়- ক'ব কৌতুক দেখা--- দেৱীসকলৰ মূৰ্তি বিলাক সাজি পূজা কৰে আকৌ সমুদ্ৰত দুবাই দিয়ে। এতিয়া বুজিব পাৰিছো- কিমান পইচা বৰবাদ কৰে, আকৌ এনেকুৱা হ'ব। সত্যযুগততো এনেকুৱা কাম নহয়েই। প্ৰতি চেকেণ্ডেই নিশ্চিত আছে। কল্পৰ শেষত আকৌ এই কথাৰেই পুনৰাবৃত্তি হ'ব। ড্ৰামাক বৰ ভালকৈ বুজিব লাগে। ঠিক আছে, কোনোবাই বেছি স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে তেতিয়া পিতাই কয় অলু আৰু বে, পিতা আৰু ৰাজ্যভাগ্যক স্মৰণ কৰা। অন্তৰত এনেকুৱা উমঙ্গ ভৰাই দিয়া যে আমি ৪৪ৰ চক্ৰ পাৰ কৰি আহিছো। চিত্ৰ বিলাকৰ ওপৰত বুজোৱা, বহুত সহজ। এইয়া হ'ল আত্মিক সন্তানসকলৰ সৈতে বাৰ্তালাপ (বুহৰিহান)। পিতাই সন্তানসকলৰ সৈতেহে বাৰ্তালাপ কৰে। আৰু কাৰো লগত কৰিব নোৱাৰে। পিতাই কয়- নিজক আত্মা বুলি জানা। আত্মায়েই সকলো কৰে। পিতাই সোঁৱৰাই দিছে, তোমালোকে ৪৪জন্ম লৈছা। মনুষ্যই হৈছা। যেনেকৈ পিতাই অৰ্ডিনেন্স (নিৰ্দেশ,আইন) উলিয়াইছে যে বিকাৰত নাযাবা, এনেকৈ এইটোও অৰ্ডিনেন্স উলিয়াইছে যে কোনেও কান্দিব নোৱাৰিব। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে কোনেও নাকান্দে, শিশুৱেও নাকান্দে। কন্দাৰ আশ্ৰয় নাই। সেইখন সৃষ্টি হৰ্ষিতমূখৰ। তাৰ সকলো অভ্যাস ইয়াতেই কৰিব লাগিব। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মূখ্য সাৰ:-**

(1) পিতাৰ পৰা আশীৰ্বাদ বিচৰাৰ পৰিবৰ্তে স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা নিজৰ হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিব লাগে। পবিত্ৰ হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এই ড্ৰামাক যথার্থভাৱে বুজিব লাগে।

(2) এই পুৰণি সৃষ্টিক দেখিও স্মৰণ কৰিব নালাগে। কৰ্মযোগী হ'ব লাগে। সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিবলৈ অভ্যাস কৰিব লাগে। কেতিয়াও কান্দিব নালাগে।

বৰদান: সকলোৰে প্ৰতি শুভভাৱ আৰু শ্ৰেষ্ঠ ভাৱনা ধাৰণ কৰোতা হংস বুদ্ধিৰ হোলীহংস হোৱা হংস বুদ্ধি অৰ্থাৎ সদায় সকলো আত্মাৰ প্ৰতি শ্ৰেষ্ঠ আৰু শুভ ভাৱনা ৰাখোতা। প্ৰথমে প্ৰত্যেক আত্মাৰ ভাৱক বুজা আৰু পাছত ধাৰণ কৰোতা। কেতিয়াও কোনো আত্মাৰ প্ৰতি অশুভ বা সাধাৰণ ভাৱনা উৎপন্ন নহয়। সদায় শুভভাৱ আৰু শুভ ভাৱনা ৰাখোতাজনেই হোলীহংস। তেওঁ যি কোনো আত্মাৰ অকল্যাণৰ কথা শুনিও, দেখিও অকল্যাণক কল্যাণৰ বৃত্তিলৈ পৰিবৰ্তন কৰিব। তেওঁৰ দৃষ্টি সকলো আত্মাৰ প্ৰতি শ্ৰেষ্ঠ শুদ্ধ স্নেহৰ হ'ব।

স্লোগান: প্ৰেমৰে ভৰপূৰ এনেকুৱা গংগা হোৱা যে তোমালোকৰ দ্বাৰা প্ৰেমৰ সাগৰ পিতাক দেখা পায়।

!! ওঁ শান্তি !!